

Bàsquet base femení a Catalunya: un diagnòstic

Ramon Reigada, entrenador nacional de la federació Catalana de Bàsquetbol.

Aquest article és fruit de la reflexió que m'ha donat la meua experiència de més de 20 anys com a entrenador i director tècnic. He estat en equips femenins i masculins, de promoció i de preferent, en clubs 'fitxadors' i 'no fitxadors'. Des d'aquesta experiència tan diversa em permeto fer un diagnòstic sobre l'estat actual del bàsquet femení de cantera. En primer lloc, començo pel fet important: el bàsquet femení a Catalunya està 'malalt', clarament malalt, i per adonar-nos-en només cal fixar-se en la disminució als darrers anys d'equips catalans d'alt nivell (LF1 i LF2) i l'elevadíssim nivell d'abandonament de jugadores, especialment en passar de junior a sènior.

Per trobar l'origen del problema faig la següent analogia. Qualsevol organització social, econòmica o empresarial que vulgui ser estable ha de tenir una estructura piramidal. Per exemple, una empresa generalment té un director general, uns pocs alts càrrecs executius, alguns més directius intermedis i un gruix de treballadors de base. Malament anirà la empresa si hi ha més càrrecs directius que treballadors (absència de piràmide). Si parlem del bàsquet a categories masculines, la piràmide és evident. Existeixen uns pocs clubs d'elit, alguns més d'alt nivell (els que ocupen les preferents amb regularitat), molts clubs intermedis (nivells territorials i A's) i infinitat de clubs de base o escoles. Aquesta jerarquia en forma de piràmide no és estàtica al 100% però existeix i s'ha conservat força estable en els darrers 20-25 anys. Tot i que també hi ha excessos i males pràctiques, els jugadors poden pujar o baixar en aquesta piràmide d'acord amb el seu potencial (en Pau Gasol va començar a l'escola Llor, va anar al CB Cornellà i després va fitxar pel FC Barcelona abans de donar el salt a la NBA). En tot cas el trànsit és majoritàriament 'en vertical' i justificat en base a les possibilitats del jugador.

Passa el mateix en el bàsquet femení? Clarament no. El bàsquet femení està desestructurat bàsicament perquè no existeixen clubs d'elit. Davant d'això molts clubs pretenen ser-ho sense tenir l'estructura necessària. La temptació és molt gran. Qualsevol club es veu amb la possibilitat de convèncer una jugadora, que a la vegada 'n'arrossegui' a tres o quatre més i et faci un equip, que ben adornat amb la retòrica adequada pugui semblar que es menjarà el món en dos dies. I a partir d'aquí, comença la festa: fitxatges en 'pack' (és igual si una jugadora no serveix, si ve ella, ve la seva amiga que és la que m'interessa... A l'altra ja la farem fora l'any vinent), falses expectatives, generacions que desapareixen de cop en un club i n'apareixen en un altre... Volatilitat, fum, falta d'estructura. Cada cop més 'mercat' i menys treball i compromís. Quina és la deriva a la que ens porta això? Doncs està clar: treball ineficient (que li exigeixes a una jugadora a la que has fitxat prometent campionats enlloc d'esforç i treball?), excessiva focalització en 'anar a campionats', jugadores cremades d'anar amunt i avall i d'expectatives trencades, projectes esportius que es trenquen al poc temps de començar... Esportivament, un desastre.

Molts cops s'acostuma a donar les culpes a tercers...que si els mitjans de comunicació no donen cobertura a competicions femenines, que si no hi ha finançament per sostenir estructures esportives estables, etc. Definitivament ens mirem el melic. No ens hauríem de preguntar que fem malament els entrenadors, pares, directius i jugadores en tot aquest assumpte abans de demanar que ens ho arreglin des de fora? Quan tots plegats juguem a veure qui fitxa a més jugadores d'un any a l'altre, quan convertim el mes de juny (o de maig, o d'abril... o de gener) en un mercat persa on jugadores i pares s'ofereixen, directius venen fum i entrenadors prometen el que no haurien de prometre mai. Estem actuant bé? Estem creant alguna cosa que mereixi cobertura mediàtica o finançament? No hauríem de començar per posar-hi seny i tornar al sentit comú? Potser hauríem d'esforçar-nos en 'fidelitzar', en ensenyar que el bàsquet és un esport d'equip i que això implica una sèrie de valors que no es poden trencar cada any per saltar de club en club. La cultura del compromís. Potser hauríem de treballar amb el que tenim sense generar falses expectatives, al nivell que toqui. Millorar els equips? Sí, però amb coherència i pensant en treballar més i millor, i no tan sols en fitxar.

És difícil dir què més es pot fer a banda d'invocar el sentit comú de tots els que hi estem implicats. I a nivell normatiu? La Federació Catalana de Bàsquet ha promogut als darrers anys l'anomenat 'codi ètic', que malgrat ser una bona iniciativa no té efectes normatius que puguin corregir l'actual desgavell. Potser, i només és una idea, ve sent hora de recuperar l'antic 'cànon de formació'... Per què no?